

Păcatele fiului

CARTEA ÎNTÂI

THEO ANGHEL

2018

CAPITOLUL 1

Luni dimineață, când am ajuns la redacție, am văzut moaca aia a lui Andrei, redactorul șef, care parcă spunea avem un fir pentru un articol tare. Nu m-am entuziasmat cine știe ce. Avea fața asta și când mă trimitea pe teren după babe violate sau cheflii ajunși prin șanțuri.

Mi-a făcut semn să-l urmez. M-am așezat pe scaunul din fața biroului, unde abia mi-am înăbușit un căscat. O șuviță castanie îmi alunecă pe umăr. Am prins-o absentă și am început s-o învârt pe deget.

— Ce naiba porți, femeie? făcu șeful o grimasă, măsurându-mă din cap până în picioare.

Mai devreme, acasă, deschisese dulapul, iar hainele căzuseră pe mine, la propriu. Din învâlmășeală, apucasem fusta asta conică, roșie, în care abia mă mișcam, și o bluză atât de mulată, încât mă temeam că nu voi fi în stare s-o scot fără ajutorul cuiva.

Am ridicat din sprâncene, dându-i de înțeles că suportasem deja suficiente comentarii pe drumul spre birou de la mitocanii ieșiți în cale.

— Avem un criminal, zise.

Ochii îi sclipeau mai tare decât de obicei.

— Și? Nu sunt toată ziua la știrile de la ora 5? Pe alese: blonzi, bruneți, grași, slabi, tineri, bătrâni...

— Nu ca ăsta!

— Zău? Lasă-mă să ghicesc, ăsta are trei coaie.

— Mai rău, râse el.

M-am lăsat pe spate și l-am lăsat să vorbească mai departe, deși nu mă puteam concentra la ce spunea. Dintr-odată, fusta mi se părea prea scurtă, așa că, preocupată, trăgeam de zor de tiv, spre genunchi.

— Țsta are 25 de ani și a ucis o grămadă de lume până acum.

— Și de ce nu zbiară presa deja? am început, neîncrezătoare. E un caz, adevărat, dar, dacă știi doar tu de el, ceva nu-i în regulă.

S-a ridicat de pe scaunul din piele neagră, scârțâitoare, și s-a așezat pe un colț al mesei, chiar sub nasul meu. O mireasmă de after shave scump a emanat discret din părul lui grizonat.

— Porți lentile de contact? devie el, încruntându-se și apropiindu-se de fața mea. Nu aveai ochi albaștri?

— Pe bune? am pufnit. Căprui sunt de când m-a făcut mama.

Scutură din cap și strânse pleoapele, gândindu-se la ceva, apoi reluă:

— Am surse acolo, înțelegi? Din când în când, mai pică plești d-astea. Sursa l-a convins să ne vorbească despre el, în exclusivitate. Vânzările au scăzut. Nu sunt la pământ, ci la doi metri sub el. Ne ia dracu` pe toți. Va trebui să punem lacătul pe redacție.

— Și dacă povestea nu e chiar așa de zemoasă?

Se uită la mine cu buzele crisplate.

— Ești proastă? Bași de la tine.

— N-aș prea vrea să bag de la mine cu un asasin ca ăsta. Ai uitat că era să mi-o iau pe coajă de la gunoiul ăla a cărui poveste am bramburit-o la sugestia ta? i-am aruncat o căutătură chiorâșă, blamându-l încă pentru episodul cu pricina.

Se întâmplase în urmă cu doi ani. Mi se pasase răspunderea investigațiilor pentru un articol ce îl avea ca personaj principal pe unul dintre cei mai de temuți interlopi dintr-un oraș de provincie. Emoționată și pătrunsă până în măduva oaselor de un spirit justițiar încă verde, aveam senzația că viața lichelei îmi aparținea și că puteam face cu ea orice doream. Andrei citise notițele mele atunci și mă sfătuisese să țin mici istorii adiacen-

te, sateliți inofensivi, dar cu mare priză la publicul înfometat de lături, care să graviteze pe lângă adevărul deja demonstrat de autorități. Interlopul nu doar că n-a simțit nicio recunoștință pentru imaginația cu care îi îmbârligasem toți cunoscuții în relații care mai de care mai obscene, ci a pus la cale câteva tentative stângace de a mă cotoconi. Probabil că una tot i-ar fi reușit, până la urmă, dacă n-ar fi fost arestat și închis pentru o lungă perioadă de timp.

— E viețaș. Nu mai iese de-acolo decât între patru scânduri. Liber, nene! Hai, caramba! La Rahova cu tine, mă mobiliză Andrei, lovindu-mi umărul cu palma.

— Nu se poate să mă duc mâine? O să mă îmbrac decent și o să-mi iau tenișii?

— Mai devreme te-am întrebat dacă ești proastă. Acum sunt sigur. Marș! s-a stropșit cum numai el știa s-o facă.

Am oftat din rărunchi, demonstrativ, dar am plecat la dato-rie. Era inutil să mă opun mai mult decât o făcusem deja. Deși Andrei părea genul jovial, căruia îi puteai spune orice, lucrurile nu erau chiar atât de limpezi în caracterul lui. În zâmbet îi zăbovea mereu o urmă de reținere, un fel de gaură neagră pe care cei mai pătrunzători în a descifra misterele ființei umane o detectau imediat ca ascunzând pericole nebănuite. Știam cât să întind coarda și când puteam să împing limitele. Azi, clar, nu era într-unul dintre momentele lui de larghețe emoțională.

*

Tocurile mele ciocăneau ca naiba pe podeaua închisorii. Un hol îngust și lung îmi dădea o senzație neplăcută de sufocare. Sufream de claustrofobie și-o aflam abia acum?

Urâte mai erau închisorile! Oare or fi fost toate așa? Îmi venea să le plâng de milă nefericiților care își duceau viața aici. Puteai să mori de mâhnire numai privind la vopseaua scorjită, la ferestrele înguste, zăbrelite, poziționate atât de sus, că tot ce reușeai să vezi prin ele erau norii.

A trebuit să aștept până mi-au dat voie să intru în sala unde se făceau vizitele. Am stat jumătate de oră între cumetre grase, cu sacoșe de rafie, încărcate cu merinde, și care îmi aruncau ocheade suspicioase, copii ce se cățarau pe orice putea fi escaladat, oameni mai spălați, un pic jenați de postura în care se aflau și alții pe care nu i-am putut nici citi, nici cataloga.

Am fost controlată la sânge. Sau, mă rog, pe aproape. Cred că minijupul meu atrăsese poftele gardianului cu burta expandată periculos peste cureaua pantalonilor. Mi s-a întors poșeta cu susul în jos, și fiecare obiect a fost studiat cu interes științific. Au desfăcut și capacul rujului meu ca focul. Serios? Ce naiba aș putea să ascund într-un obiect atât de mic?

Sala în care am fost dirijați era în același ton lugubru cu restul stabilimentului. O lumină cenușie, filtrată cu zgârcenie de aceleași ferestre cocoțate la naiba-n praznic, încerca să dezvăluie niște mese din plastic verde – un verde oribil, întunecos –, unde se aflau pușcăriași în așteptare. Fiecare la masa lui, cu ochii zgâiți după vizitatorii care se înduraseră să vină să-i vadă și, în cazul cel mai fericit, să le aducă și ceva de îmbucac.

Am privit în jur. Care o fi fost al meu? Eram puțini bărbați printre multe femei fardate ca sorcovele. Nu știau cum să-și întrebuițeze mâinile. Ba le țineau pe masă, ba pe dedesubt, dar întotdeauna împreunate.

Undeva, în spate, unde ferestrele îmbâcsite nu prea băteau, se afla un tânăr la a cărui vedere am tresărit. Se uita fix spre mine. Mi-am rotit trunchiul și mi-am aruncat ochii în spate, imaginându-mi că altcineva era obiectul interesului său. Însă eu eram singura care nu-și găsisese deținutul, el era singurul care nu-și primise vizitatorul. M-am apropiat cu încetinitorul, timp în care l-am studiat pe îndelete. Purta un tricou de un alb strălucitor, lucru care m-a mirat, fiindcă eram absolut convinsă că pușcăriașii erau, cu toții, niște nespălați. Pe piept, agățat de un lăntșor discret, i se odihnea o cruce. N-am putut să nu mă

întreb în sinea mea cum se împăcau crimele de care era acuzat cu credința.

Era bine clădit, însă ceea ce mi-a atras atenția au fost șuvițele ondulate ce i se încolăceau într-o dezordine delicioasă în jurul capului. Maxilarul îi era încordat, iar ochii verzi, cu neobișnuite irizații solare, exprimau un soi de tristețe reținută.

M-am așezat în fața lui, sperând că o să spună ceva, să spargă stratul de reținere firească dintre noi. N-a făcut-o. Mă studia în tăcere.

Ca să fac ceva cu mâinile – începusem deodată să simt că mă incomodează –, am scos din geantă notesul și nelipsitele mele pixuri, unul cu mină roșie, unul cu mină albastră și altul cu mină neagră. Nu scriam niciodată cu negru, eram superstițioasă, deși nu-mi lipsea din trusa de care mă îngrijeam ca de ochii din cap. Avea rolul lui bine determinat în ritualul oricărui reportaj. Le-am așezat pe masă, poziționat și re poziționat. La dreapta, la stânga... Până la urmă, n-am avut încotro, a trebuit să-l privesc. Am înghițit în sec, cuprinsă de un frison subtil. De aproape, ochii lui te duceau cu gândul la un lan de floarea-soarelui, mângâiat de apusul însângerat. Erau atât de luminoși, încât ai fi putut jura că în spatele cristalinului se ascundeau leduri aurii.

— Bună, am spus. Sunt de la revistă, mi s-a spus că știai c-o să vină cineva.

Doar a coborât pleoapele, apoi le-a ridicat alene în semn de răspuns.

— N-ai venit cu un reportofon? Întrebă după o vreme. Ești sigură că vei reține totul?

Păi, nici de scris nu scriam întotdeauna. Aveam o memorie de elefant. Nu știu de ce spuneam asta. Habar n-aveam căta memorie posedă un elefant. Foloseam notesul și pixurile mai mult pentru impresia artistică.

— Data viitoare, să vii cu un reportofon, altfel nu stăm de

vorbă. Nu vreau să-mi pui vorbe în gură, continuă.

Data viitoare? Dar ce crezi, muchacho, că ești vreun star și joci în vreun serial?

Am încuviințat, totuși. Doar nu era să-l enervez înainte să apuce să povestească ceva.

— Bunele maniere nu se mai poartă pe afară? Ar trebui să te prezinți.

Vocea îi era răioasă și șfichiuia ciudat aerul.

— Iartă-mă, mi-am înghițit antipatia. Sunt Lia.

După o clipă în care începusem să mă întreb ce naiba căutam eu acolo, bălmăji ceva care părea să semene cu numele meu, dar cu un accent ciudat.

— Poftim? am zis.

— Cum ai zis că te cheamă?

— Lia. Știi tu... Lie ciocârlie... Ți-aș fredona melodia, dar mi-e c-o să mă dea aștia afară, am încercat s-o dau în glumă, fericită că mi se oferise ocazia să dezmoțesc atmosfera.

Însă zâmbetul mi-a sucombat sub privirea de gheață a bărbatului. I-am întins mâna peste masă și am rămas cu ea în aer. Acum cine era fără maniere?

Calm!

— E bine aici? am întrebat ca neroada.

— Destul de bine, cu toate că icrele negre nu sunt la temperatura care îmi place mie, plaja nu are nisipul suficient de fin, iar curvele pe care ni le aduc spre regulat sunt prea guralive pentru gustul meu.

Individul vorbise cu un ton atât de serios, încât, dacă l-aș fi văzut la TV și aș fi dat volumul pe silențios, aș fi putut să jur că vorbea despre chestiuni de o importanță vitală pentru omenire.

Făcând eforturi să închid gura rămasă dizgrațios de căscată, am apucat pixurile în pumn, lovită de un fior nervos, apoi le-am lăsat la loc, pe masă.

Mi-am rotit privirea prin sală. Concentrându-mă asupra

murmurului vocilor celorlalți, profitam de răgaz pentru a-mi potoli încordarea. M-am uitat îndelung spre colțișorul unde stătea un cuplu. El, deținutul, se aplecase peste masă și asculta cu mare atenție ce-i spunea o roșcată frumoasă, sorbindu-i cuvintele de pe buzele cărnoase cu o atitudine visătoare.

— Te superi dacă începem? Nu avem prea mult timp la dispoziție, m-am adunat.

A ridicat din umeri ca și când i-ar fi fost totuna.

Trebuia să trec un titlu pentru articol. Obişnuiam să fac asta chiar din primul moment. Mă ajuta să urmăresc firul istoriei mai ușor. M-am pomenit învârtind pixul între degete. Nu-mi venea nicio idee, așa că am tras o linie punctată. Alții fac asta din plictiseală, la mine e semn de maximă concentrare.

— Cum te numești?

— Isus, spuse.

Am ridicat ochii din hârtiile mele, privindu-l cu sarcasm.

— Isus?

— Aham.

— Îți bați joc de mine? am șoptit, cu iritarea gata să-mi explodeze în gât.

— Se vede? replică, zâmbind ironic. Chiar așa mă cheamă.

Căutătura îi deveni glacială, semn că, dacă își permisesese un moment de destindere mai devreme, nu avea de gând s-o țină tot așa.

— Cum să te cheme Isus? Adică, nu știu, e voie să folosești numele ăsta?

Ridică din sprâncene, privindu-mă cu aerul că tocmai i s-ar fi revelat întreaga mea ignoranță. Apoi se roti în scaun, căutând cu privirea pe cineva. Ca la un semn, un gardian se ivi din spatele unui paravan.

— Lămurește-mă, i se adreseă bărbatul. Ziceai că mă vizitează o bunăciune. Dacă asta e ideea ta despre bunăciune, zise și arătă spre mine, moment în care mi-a venit să intru în pământ

de rușine, fiindcă toate privirile începură să mă disece și să mă analizeze, păi, ce să zic? E demențial!

Gardianul, zăpăcit, ridică un braț și își scărpină ceafa. Strânse buzele spre mine, cerându-și niște scuze mute pentru insolența deținutului, apoi, văzând că nu i se cerea să intervină, se retrase.

Isus, sau cum naiba l-o fi chemând pe alienatul cu privire nelumească, s-a întors spre mine, sfidându-mă. Mi-am mușcat limba, dar tot n-am izbutit să-mi ferec buzele.

— Ești un nesimțit! Unu, am zis, ridicând mâna stângă făcută pumn și eliberând degetul mare, ai zis că n-am maniere, dar, de fapt, tu erai ăla bătăran, doi, am continuat, ridicând și arătătorul, ai – în general – o atitudine de tot rahatul, trei...

— Mulțumesc Domnului că ai doar zece degete! pufni. Sper că n-o să te descalți aici și să le iei și pe alea de la picioare. Exagerezi. Nu cred c-am avut timp să fiu atât de nesimțit.

Cuvintele mi s-au dezintegrat în cap. Dacă m-ar fi lovit careva cu o bătă de baseball n-aș fi fost mai năucită. Frustrată, scormoneam prin memorie după vreo expresie acidă cu care să-l fac knock out pe tupeist, când, ca din senin, gândul la Andrei m-a fulgerat.

M-am lăsat pe spate, mimând destul de convingător – speram eu – atitudinea cuiva neatins de săgețile pline de venin ce-i vâjâiau pe deasupra capului. Era un joc riscant, ținând cont că, doar cu câteva secunde în urmă, îi clocotisem sub ochi și îi reproșasem proasta creștere.

— OK! Nu e nevoie să te superi. Am întrebat doar dacă acel nume...

— Cui îi pasă? exclamă nătărăul, vizibil iritat de zenul meu neașteptat. Așa mă cheamă și gata! Dacă o să stai să analizezi fiecare cuvânt pe care îl spun, o să terminăm la paștele cailor. Să nu-ți treacă prin cap că numele e tot ce-i mai șocant la mine.

Ce încrezut!

Apoi, parcă amintindu-și brusc că mai avea și alte treburi în afară de a sta de vorbă cu o reporteriță enervantă, s-a pus pe turuit rapid.

— Nu știu cine sunt părinții mei. Am deschis ochii într-o casă de copii. Eu și fratele meu mai mic. Pe la trei ani, au apărut niște bătrânei despre care mi s-a spus că sunt bunicii mei, deși, mai târziu, am aflat că nu erau. A fost, cred... Nu, nu cred, sigur a fost, cea mai fericită perioadă din viața mea. Erau buni ca pâinea caldă. Cred că le-am cam mâncat urechile la cât eram de năzdrăvan, dar ei nu m-au bătut niciodată. Copiii vecinilor urlau ca din gură de șarpe când intrau pe mâna bunicii. Aveam o vecină care îmi aducea lapte proaspăt muls de la vaca numită Ionela...

— Ascultă, l-am întrerupt, nu vrei să trecem peste perioada asta? Nu avem mult timp la dispoziție și, dacă tu o iei de la Adam și Eva, n-o să ajungem la ce mă interesează.

Ochii sticloși m-au înjunghiat de mai multe ori.

— Și ce te interesează? strecură printre dinți.

— Crimele. Motivul care te-a adus aici.

— Ca să înțelegi crimele, trebuie să știi ce le-a pregătit.

— Sună a scuză, am zis.

— Scuză? râse, dezvelind un șir de dinți frumos aliniați.

— Pentru crime.

— Nu mă scuz pentru ele. Și n-au fost crime, ci acte de dragoste.

Ochii mi s-au mărit. Dacă tâmpitul ăsta avea de gând să-mi îndruge baliverne, șeful va trebui să-și păzească ouăle. Cu tot respectul, i le voi tăia și i le voi îndesa pe gât.

Am scos o gumă de mestecat din pachet și am început s-o molfăi. Activitatea asta reușea, de cele mai multe ori, să mă calmeze. Isus s-a uitat lung la mine. I-am oferit una, sperând că gestul avea să-i mai tocească ascuțișul iataganului.

— De mult n-am mai mestecat gumă, spuse, strănutând

zgomotos. Cred că sunt alergic la vreunul dintre ingredientele din ea. Mereu mi se întâmplă așa.

Mi-am dat ochii peste cap. Mare lucru mai aflasem până acum! Că îl crescuseră unii despre care crezuse că-i erau bunici, și nu era așa, că băuse lapte muls de la o vacă numită Ionela și că era alergic la guma de mestecat!

— E important pentru tine ca eu să înțeleg de ce ai ucis? l-am întrebat după o clipă de tăcere.

— Nu tu neapărat, ci lumea.

— De ce?

— Crezi că faptul că am ucis mă transformă într-un demon? spuse, privindu-mă cu multă circumspecție, iar în ochi îi scânteie ceva misterios.

Oi fi îngeraș, săracul de tine!

Privirea îi alergă pe chipul meu, și aproape că i-am simțit atingerea pe frunte, pe obraji, bărbie și buze. Coborî apoi spre gât, alunecă peste bust, trezind în mine o stare de disconfort. M-am înroșit fără voie și mi-am desprins cu greutate ochii dintr-ai lui.

Se mai uitaseră zevzeci la mine, dar cu tipul ăsta era ceva ciudat. Parcă nu mă studia cu pofta vulgară pe care reușeam s-o insuflu unora dintre masculii ce-mi ieșeau în cale. Voia să mă citească.

Și ce-o fi descoperit numai el știa, căci, deodată, s-a ridicat, aproape răsturnând masa, și s-a îndreptat spre o ușă aflată în spatele paravanului. Abia am apucat să prind pixurile înainte să cadă pe jos. Gestul brutal m-a lăsat mută și incapabilă de reacție. L-am văzut ciocănind în geamul din spatele căruia s-a ițit un gardian cu fața roșie. Omul s-a uitat la el, apoi la masa unde eu rămăsesem cu gura căscată, a zâmbit și i-a deschis.

*

Ajunsa la redacție cu coada între picioare, am avut parte de o beșteală magnifică din partea lui Andrei. Da, el era singurul

în stare să aducă jignirea la rang de artă. Ingenioasele alăturări de ocări te lăsau mască și, de rușine că nu puteai replica nimic care să depășească sau măcar să egaleze nesimțirea aceea orbitoare, te lăsai păgubaș.

Ca răzbunare, m-a trecut la munca de jos, punându-mă să fac ceea ce știa că urăsc mai mult: să corectez articolele unor colegi ce nu le prea aveau cu gramatica și pe care bănuiam că-i angajase doar pentru că era dator părinților lor.

Alta era treaba cu Renata, secretara cu chip de păpușică Barbie. Pe aia nu aveam niciun dubiu de ce o angajase. Voia să i-o tragă. În ciuda tuturor prognozelor și pariurilor făcute în secret între colegi, tipa rezistase avansurilor lui până acum, dar șeful nu se lăsa cu una, cu două. În afară de revistă, cealaltă mare pasiune a lui era aterizarea în chiloții damelor care se lăsau greu. Astea îl stârneau atât de tare, încât nu mă îndoiam că se credea îndrăgostit până peste urechi și se convingea singur că nu putea trăi fără pipița X în viața lui. Magia dispărea ca prin farmec după ce își satisfăcea curiozitatea, iar strălucirea de cu o seară înainte se transforma în griul cel mai fad, odată cu ivirea zorilor.

Nici acasă n-a fost mai bine. Am știut că ziua se încăpățâna să urmeze același tipar ghinionist când, în fața ușii, așteptându-mă cu o morgă gravă, l-am găsit pe proprietarul garsonierei unde locuiam cu chirie. Dacă întârziem cu plata o zi sau două, se înființa și făcea un circ de zile mari. De obicei, eram punctuală, fiindcă moaca lui de pitic pervers îmi provoca o silă ce avea nevoie de multe zile pentru a fi atenuată, însă luna asta avusesem probleme cu spitalizarea tatei, iar banii mi se scurseseră printre degete.

— Bună seara, mă întâmpină.

Ca întotdeauna, privirea lui se ridică spre ochii mei, apoi coborî insinuant până în vârful pantofilor cu toc.

— Bună seara, i-am răspuns, înghețată de jenă.

Stătea cu spatele lipit de ușă, iar asta mă împiedica să pun în aplicare gândul nebunesc ce mi se născuse în minte, acela de a mă refugia înăuntru și de a încuia în urma mea.

— Ați întârziat.

— Două zile! l-am întrerupt.

— Știți condițiile în care v-am închiriat garsoniera.

— Așa e, dar, vedeți, se mai întâmplă și lucruri neprevăzute. Tata e în spital, am adăugat în speranța că îl voi sensibiliza în vreun fel, deși, din interacțiunile anterioare, știam că mai multe șanse aș fi avut cu ușa liftului.

Se apropie de mine, așa cum făcea de câte ori ne întâlneam, adică prea mult. Aveam senzația că un șarpe rece și musculos îmi cuprinde trupul și, pe nesimțite, începe să mă strângă.

— Ar trebui să vii la cabinet. Să-ți fac un control dentar. Știi, se face o dată la șase luni, începu să mă tutuiască.

— N-am probleme cu dinții și, oricum, am stomatologul meu, am bâiguit, retrăgându-mă un pas.

— Nu te costă nimic, a șoptit, iar eu m-am înfiorat, cuprinsă de un frig suspect.

— Mulțumesc, dar...

Profitând că înaintase și eliberase spațiul din dreptul ușii, m-am strecurat pe lângă el, am introdus cheia în broască, cu viteza fulgerului am pășit înăuntru și, strigându-i Săptămâna asta achit chiria!, am trântit-o în urma mea. Am ascultat cu inima în gât, așteptând să-i aud pașii îndreptându-se spre scări și apoi coborând. Ținându-mi respirația, am îndepărtat clapeta vizorului. Nu mai era acolo.

Ăsta parcă e vampir! Nici pașii nu i se aud!

Mintea mea imaginativă porni la lucru, încropind o scenă cu o încăpere întunecoasă, cu o singură lumină chioară căzând peste un sicriu deschis. De acolo, din culcușul de satin alb, mecla de strigoi a proprietarului îmi rânjea pofcios.

Am aruncat geanta pe scaunul din fața oglinzii de pe hol,

mi-am scos pantofii în care picioarele deja nu mai încăpeau, apoi m-am dus în camera de zi, am deschis fereastra și am stat o vreme așa, gândindu-mă la ziua ciudată pe care abia așteptam s-o închei. Mașinile zburau pe șoseaua largă, cu trei benzi, care împărțea cartierul în două jumătăți fremătătoare. Îmi plăcea uneori să stau cu coatele pe pervaz, camuflată de întunericul apartamentului meu și să studiez oamenii ce viermuiau pe trotuare.

Acum însă nu-mi ardea să fac asta. Gândul îmi era la întâlnirea cu tipul din pușcărie. În afară de o curiozitate monstruoasă, nu-mi dădeam seama ce-mi inspira, deocamdată. Andrei spusese că era închis pentru crimă, iar eu, cu profilul standard al cuiva cu astfel de porniri atroce în cap, rămăsesem zăpăcită când descoperisem un individ care, în afară de o tristețe ascunsă sub masca bătăriei, nu mai exulta nimic în exterior. Îi studiasem mâinile; chiar dacă erau mari, păreau ale unui bărbat fin, nicidecum ale unui ucigaș.

Intervievasem vreo șapte sau opt pușcăriași în cei câțiva ani de când lucram pentru Andrei, însă niciunul dintre ei nu mă întâmpinase cu rigiditatea și formalismul sarcastic al bărbatului cunoscut azi. Mai toți se arătaseră recunoscători că puteau să-și expună varianta proprie asupra evenimentelor care-i aduseseră în spatele gratiilor, detaliind atât de amplu, încât, de multe ori, se pomeneau divagând spre subiecte care nu interesau publicul cititor de tabloid, moment în care trebuia să fac eforturi substanțiale pentru a-i opri din trâncănit.

Telefonul mobil zbârnâi strident. Am stat o vreme nemișcată, șovăind între a verifica cine suna sau a închide ușa în nas restului omenirii și a mă ocupa doar de mine, măcar în seara asta.

Gândul că ar putea fi vorba de tata m-a scurtcircuitat din cap până în picioare, așa că l-am smuls din geantă și i-am cerceat ecranul albăstrui.

Era Dima. Iubitul meu. Sau, mă rog, aproape iubit.

Am lăsat mâinile pe lângă corp. Nu eram sigură că lui voiam să-i răspund. Noroc că, după un țărâit îndelung și enervant – trebuia neapărat să găsec o sonerie mai puțin agasantă! – s-a făcut liniște, iar eu am fost recunoscătoare că altcineva hotărâse în locul meu.

O să-l sun eu... Mâine... Poimâine sau... niciodată...

Îl știam pe Dima de vreo doi ani, dar ieșeam împreună de câteva luni. Îl cunoscusem pe vremea când urmăream cazul unei femei ucise de soțul gelos, iar Andrei mă trimisese pe teren să aflu detalii sordide, numai bune pentru prima pagină a unui tabloid. Nu înțelegeam de ce nu-l trimisese pe Sorin. Ăla era de un tupeu de neimaginat, intra în casele oamenilor fără jenă, nu poseda emoții umane și, în general, era cunoscut în breasla noastră ca unul care și-ar vinde și mama pentru un subiect bun.

Dima era avocatul soțului. Inițial, implicată cu înfrigurare în tragica poveste a acelei femei, l-am văzut pe noul meu prieten ca fiind coautor al crimei, doar pentru că-l apăra pe făptaș.

Am reconsiderat totul când el, sătul să tot simtă judecata din ochii mei, mi-a trântit că nici eu nu eram mai brează. Scormoneam în drama acelei familii pentru a găsi mizerii care să crească ratingul ziarului de scandal ce îmi asigura salariul baban, lună de lună.

— Uau! i-am zis atunci. Ești un avocat al naibii de bun! Mi-ai demolat ideea preconcepută despre tine cu o singură frază. Probabil că, dacă nu mă înșel asupra ta, o să-l scapi pe ăsta.

Nu l-a scăpat, și nu pentru că nu s-ar fi străduit. Criminalul provenea dintr-o familie avută, iar banii fuseseră pompați la greu în firma de avocatură al cărei angajat era Dima. Pur și simplu, nu s-a putut. Probele adunate de un procuror tânăr, dornic de afirmare, au fost zdrobitoare.

Atunci, bucuroasă că dreptatea oamenilor își făcuse treaba, i-am acceptat invitația la o cafea.

Spun că Dima îmi era aproape iubit, fiindcă, după atâtea luni de relație, încă n-am ajuns în pat. Era un tip incredibil de deștept, arăta de milioane, dar la capitolul atracție sexuală nu vibra deloc pe lungimea mea de undă. Când ieșeam pe undeva, damele îl fixau îndelung cu privirea, urându-mă cu pasiune fiindcă eram la brațul lui. Încercam de multe ori să schimb lentila prin care îl vedeam, dar, adevărul e că, în afară de un liniștitor sentiment de siguranță, o treabă exclusiv frățească, nu reușeam să întrezăresc și altceva. Era fratele mai mare, cel pe care nu-l avusesem niciodată. Sarcina mea era ușurată de faptul că Dima părea să simtă la fel. Era relaxat în preajma mea. Cred că asta a fost motivul care m-a făcut să mă lipesc de el cu atâta căldură. Îmi plăcea la nebunie să mă pierd în discuții nesfârșite cu el, indiferent pe ce temă, dar gândul de a deveni intimi îmi părea la fel de atrăgător ca ideea de a renunța la mașina automată de spălat rufe și a mă apuca să le spăl în lighean.

Una peste alta, un termen clar care să definească ce aveam noi doi nu exista, așa că l-am adoptat pe cel definit de societate, cu toate că era departe de realitate.

*

Andrei a reușit să-l convingă pe directorul închisorii să-mi permită să-l văd din nou pe Isus. Oare cu ce naiba îl avea și pe asta la mână? Nu de puține ori l-am văzut scoțând de la naftalină filmări sau poze dubioase care i-ar fi pus pe unii în posturi jenante în fața familiilor. Ceva trebuia să fie și de data asta, fiindcă, imediat ce am ajuns la închisoare, am fost poftită într-un birou și rugată să aștept acolo până când un gardian l-ar fi adus pe deținut. În afară de controlul până la piele, regulă de la care gardienii nu se abăteau cu niciun chip atunci când venea vorba de mine, habar nu aveam ce formalități trebuiau îndeplinite pentru o astfel de întrevedere, dar știu că, până a

venit subiectul articolului pe care trebuia să-l coc, am numărat toate scamele de pe covorul persan, decolorat și cu firele tocite, de sub tălpile mele.

Încăperea era mobilată simplu. Un birou mare, de culoare bej, din pal umflat de umezeală, și două scaune din plastic verde. Ferestrele, două la număr, blindate cu grilaje incredibil de groase, dădeau într-o curte căptușită cu beton cenușiu.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit care a reverberat amplu pe holul stingher, și un gardian plictisit de moarte l-a împins pe Isus în cameră.

— Vi l-am adus, mormăi omul.

Mi l-a adus... Cum suna asta!

Isus și-a pironit privirea întunecată asupra mea. Era evident că nu avea chef de confesiuni.

— Te-am deranjat din vreo activitate mai interesantă? nu m-am putut abține.

Gardianul zâmbi din colțul gurii, aruncându-și ochii spre deținut. Măinile lui grăsuțe se sprijiniră de centura lată a uniformei de lucru, apoi se bălângăni de pe vârfurile degetelor picioarelor pe călcâie, și invers, într-un balans satisfăcut. L-am privit întrebător.

— Trebuie să asist, înțelese el mesajul din căutătura mea.

— Isus nu e periculos. Nu? am întors capul spre tânărul care ridică o sprânceană, insinuând pe mutește că era posibil ca, la un moment dat, să devină o amenințare pentru mine.

Ca răspuns la expresia mea acidă, s-a rotit de trunchi și a privit în spate, spre paznic. Rotofeiul a mărit ochii, apoi, brusc, fără să mai scoată un sunet, a ieșit pe hol și a închis ușa în urma lui.

Musculatura mi s-a contractat ușor, neînțelegând la ce asistasem. Nici căutătura ușor amuzată a lui Isus nu m-a dumirit mai tare.

Ne-am așezat pe scaune, în cele din urmă. Eu, cu toate

ideile șterse din cap, iar bărbatul din fața mea, cu un licăr nou în privirea și așa destul de ciudată. Mi-am scos carnețelul și am urmărit ce notasem la ultima noastră întrevedere.

Da, fusese ceva plictisitor despre o vacă numită Ionela și un frate mai mic.

— OK, să începem, am zis, dornică să termin și să ies din locul acela deprimant.

— Unde am rămas?

— La vaca...

— Safira.

— Ce Safira?

— Vaca.

Mi-am aruncat ochii în carnețelul meu. Nu, acolo scria că numele vacii era Ionela. Mi-am îngustat pleoapele, enervată.

— Iar îți bați joc de mine? am scrâșnit.

Ridică privirea. Auriul irizațiilor care fremătau în interiorul irisurilor era aprins de furie. Capul mi s-a smucit spre ușa pe care ieșise gardianul. Poate că ar fi trebuit să-l las să asiste.

— Vrei o poveste? Îți dau una. Faci mofturi? mârâi bărbatul.

— Ești dus? Nu vreau orice bălărie. Vreau povestea ta, nu m-am lăsat nici eu mai prejos.

— Lucrezi pentru un tabloid. Nu e cea mai onestă formă în care se manifestă media, făcu o grimasă.

Auch! Mi-ar fi plăcut să-l combat, dar nu aveam cum. Gândul mi-a fugit imediat la Andrei. Felul în care practica el jurnalismul nu se deosebea cu nimic de apucăturile mafioților. Dacă a fi șantajist ar fi fost o meserie, el ar fi primit Nobelul pentru excelență în carieră.

— De ce ai acceptat să-ți spui povestea unui tabloid? m-a mâncat limba. Știai ce este Gura Lumii. Nu cumva pentru că erai conștient că se potrivește exact genului de media livrat de noi?

S-a ridicat în picioare și s-a aplecat amenințător spre mine,